

[Hanne Engberg]

debat, end om det er Vest eller Øst, som med et eller flere våben pludselig tiltager sig en magt, de ikke havde før – om det er denne form for uenighed, jeg har sporet i debatten mellem USA og Europa, og som den danske regering tager afstand fra på den måde, at man tager afstand fra, hvorledes USA opfører sig i disse tilfælde. Når vi hører Vesten tale om ressourcerne som »vores«, om olien som »vores«, som det er fuldstændig rimeligt og retfærdigt at vi skal forsvare og have som vores ejendom, så er det en fantastisk frækhed i forhold til de to tredjedele af verden, som har så hårdt brug for disse ressourcer.

Derfor lyder mit spørgsmål: vil regeringen acceptere eller ligefrem positivt kaste sig ud i udtalelser om, at hvis afspændingen skal fremmes, så er det en anden form for omgang med vores ressourcer, en anden form for svar i denne Nord-Syd-samtale, der har fundet sted de sidste par år, som er på sin plads? Jeg forventer et eller andet svar om, at det er også vigtigt, kære ven, det kan vi godt se, og det sørger vi skam for. Men at det er sat direkte ind i sammenhængen med oprustning, har jeg ikke set er sket på nogen særlig dristig eller konstruktiv måde, for det vil jo også sige en direkte afstandtagen fra, at militære midler er den måde, vi forsvarer vor verden, for slet ikke at sige fortsætter vor verden på. Jeg vil altså meget gerne have svar på dette spørgsmål.

Margrete Auken (SF):

Jeg har et par spørgsmål eller et enkelt spørgsmål eller en forundring at bringe frem. Det har ikke noget med højre side af salen at gøre. Det har været temmelig forrygende at overvære, hvad der blev sagt derfra. Man må nogenlunde konkludere, at her gælder det om at begrænse forrykte menneskers magt mest muligt. Jeg kunne dog notere mig, at hvis kristeligt folkeparti kom til magten, kunne vi måske opleve det samme her, som er sket hos den store ven vestpå, hvor man har kaldt en af de allerværste atom-u-både for »Corpus Christi«. Det siger noget om, hvad det er for nogle mennesker, og hvad det er for en tankegang, vi er oppe imod og har med at gøre.

Nej, min henvendelse går i og for sig til den anden side af salen, til socialdemokratiet. Der er, som det er blevet nævnt mange gange i dag, store demonstrationer, store be-

vægelser, store møder, og det vokser og vokser, og det er vidunderligt. Det er også vidunderligt, at man ved disse møder gang på gang er ude for, at der er socialdemokrater med, at der oven i købet er socialdemokratiske folketingspolitikere med, men det er mærkeligt, at det overhovedet ikke har været til at høre i dag. Hvis man hørte meget godt efter, kunne man høre, at der i hr. Lasse Budtz' tale dog havde indsneget sig et par bemærkninger om, at måske ikke alle de marcherende og demonstrerende var Moskvalakajer, men bortset fra en sådan enkelt lille indrømmelse til den side kunne man overhovedet ikke spore den modstand mod atomoprustningen, som dog vitterlig findes i socialdemokratiet.

De folkelige bevægelser og især den store fredsbevægelse, det synes jeg det er vigtigt at understrege, er ikke skabt af politikere, men det er lige så vigtigt at understrege, at vi har pligt til at være talerør for dem herinde. En af betingelserne for, at bevægelserne kan holde sig oppe og vokse og blive ved med at have mod, er, at de føler, at også politikere er til at råbe op, og dér er det nærliggende, at det er os, der råber op.

Når man hører efter, så skulle man tro, at bevægelserne var gået helt uden om socialdemokratiet. Jeg kan berolige dem, der måtte ønske at blive beroliget, og forskrække de andre med, at det er de ikke. At der er kommet en debat i gang også i det store, tunge parti, kan vi heldigvis høre mange steder. Men det er ikke en debat, der er kommet fra oven af. Det er en debat, der er kommet, fordi bevægelserne har fat i det.

Som sagt finder vi også politikerne i denne debat, hvis vi vel at mærke er uden for denne sal. Jeg synes egentlig, at nogle af de socialdemokrater, som vi møder ude til møderne, og som vi er glade for at møde, skylder at forklare os her, hvorfor I så fuldstændig svigter bevægelserne, når I er herinde. Er det stadig væk sådan, at husfreden i socialdemokratiet, eller i hvert fald i folketingsgruppen, er den vigtigste fred i verden?

Et andet spørgsmål: hvad har I egentlig opnået siden 1979 ved debatten her, hvor I jo har høstet ros – jeg synes også: fortjent – for at prøve at standse TNF-beslutningen? Det var den store indsats fra de socialdemokratiske atomvåbenmodstandere i gruppen. Hvad er der sket siden?